De dans van de spin

Tekst en illustraties:

Sanne van Tongeren
April 2014

1.

Tarranta danta dam dam,
wist jij dat ik uit een stam kwam?
De bomen zijn donker, het licht is hier fel.
Jij ziet mij niet, maar ik jou wel.
In mijn land schijnt de zon dat het gras ervan kraakt.

Boemboemboem de tamboer op kop,
daar komen jullie en achterop,
op blote benen, daar loop jij,
met manden, met tassen, tot vlakbij mij.
Aan het eind van de dag zijn we allen voldaan,
maar er is nog een ochtend, er is nog een middag, er is nog een lange dag te gaan.

Olijven rapen van het gras.
Plokplok verdwijnen ze in je tas.
De tas raakt vol, het gras is zacht.
Ik zit op mijn bast en wacht en wacht.

Een stille kracht verroert zich niet,
knap als je me tussen de richels ziet.
Wij kennen geduld, de boom en ik,
maar komt daar straks een ogenblik,
dat jij in slaap valt bij mijn stam ...

Vandaag sla ik toe, ik zit op de loer,
vandaag gaan de voetjes van de vloer!

Gaap maar, ga maar zitten daar,
je hoofd vlak naast het mijne.
De dag is nog lang, je ogen zijn zwaar,
slaap maar, droom maar, kleine.
Warm is de dag, de dag is te lang,
het werk is te zwaar zonder dans, zonder zang.
Zacht zijn je wangen, warm van de zon.

2.

Pizzica, pazzo, zing ik bij je oor.
Li la li lala zing ik maar door.
Ik kriebelkrabbel naar je kuit,
en druk mijn mond daar op je huid.
Word je wakker van mijn kus?

Pizzica prik, gedaan met de rust!

Ik spring met je op en val met je neer.
En kijk wat mooi nu lig je hier weer.
Daar komen de boeren, ze vormen een kring.
Met míj zul je dansen, zolang als ik zing.

De tamboer zet de toon met zijn schellen,
tarrantali tarantella en
daar dansen ze al in een kring om je heen.
Kom op lappenpop, wie niet danst, die gaat dood.
Ik geef je een poot en, vooruit, nu alleen!

3.

Zo dans ik met jou, mijn prooi in de wind.
Hoe sneller je draait, hoe mooier ik je vind,
op handen en voeten, als heb je er acht.
Je zal wel moeten, niemand die wacht.
En als het de dood is, die je vreest,
dans dan, dans, anders ben je er geweest.

Tikketetakkete, drie, vier, vijf, zes
jij komt van verre maar danst het best.
Je hebt me gevonden, bravo, jíj wint,
dit is het ritme, de dans van de spin.

Er is geen boven meer en geen benee,
we gaan de lucht in, ik neem je mee.
Waar diepte ook hoogte of verte kan zijn,
ík groot als jij word en jíj piepklein.

Hocuspocus voor wie nooit was:
twaalf poten, twee koppen, één ziel in één pas.

4.

Als de kleuren verfletsen, komt de maan op, grijsblauw.
Zij trekt uit de droge kluiten de dauw.
De voeten vertragen hun pas op de trom,
die gestaag maar nu trager de terugtocht tomtomt.

Geen kus meer ten afscheid, één is genoeg.
De schemer, de avond, de nacht voor de boeg.
Dag klein prooidier, ik ga terug naar mijn bast.
En jij moet naar bed nu, naar huis met je last.

Tommeledom de tamboer op kop,
daar volgen de boeren en jij achterop,
met manden, met zakken, met een zwaar vrachtje.
Moe maar voldaan, vooruit jij, wat wacht je?